

Arrest

nr. 232 907 van 20 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat G. MAFUTA LAMAN
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2020 tot intrekking van een visum en tot terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TSHIBANGU-KADIMA, die *loco* advocaat G. MAFUTA LAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 12 februari 2020 met vlucht SN359 afkomstig uit Kinshasa, Democratische Republiek Congo, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Hij is in het bezit van een geldig internationaal Congolees paspoort voorzien van een visum type C, afgegeven door de Belgische Ambassade van Kinshasa en geldig voor een duur van 15 dagen, tussen 8 februari 2020 en 9 maart 2020.

Eveneens op 12 februari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot intrekking van verzoekers visum. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

Heeft / hebben / werd

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34, 2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij legt een hotelreservatie in het “Le Berger” hotel te Brussel (België) van 09.02.2020 tot 22.02.2020, een toeristische planning en een terugkeerticket dd. 25.02.2020 voor. Betrokkene kent de inhoud van deze planning niet, kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten tijdens zijn verblijf in België. Hij verklaart dat zijn schoonzus woonachtig in Frankrijk hem in België zal komen bezoeken en hem wegwijs zal maken doch is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Verder blijkt na controle door de Federale Politie dat zijn hotelreservatie in het “Le Berger” hotel geannuleerd is. Geconfronteerd met dit gegeven legt betrokkene een andere reservatie voor van het “Euro Capital” hotel te Brussel van 12.02.2020 tot 14.02.2020 doch dit dekt niet zijn volledige voorgenomen verblijfsduur.

Uit de gegevens van “VisaNet” blijkt dat betrokkene bij zijn visumaanvraag een heenticket dd. 09.02.2020, een terugkeerticket dd. 22.02.2020 en de hotelreservatie in het “Le Berger” hotel van 09.02.2020 tot 22.02.2020 heeft voorgelegd.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum.”

Nog op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot terugdrijving. Dit is de tweede bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Op 12/02/20 om 13:00 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT,

werd door ondergetekende, [D.A.] Inspecteur

de heer / mevrouw :

naam [L.L.] voornaam [T.]

geboren op [...] te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer [...]

afgegeven te [...] op : [...]

houder van het visum nr. 050066382 van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging in Kinshasa geldig van 08.02.2020 tot 09.03.2020 voor een duur van 15 dagen

afkomstig uit Kinshasa met SN359 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij legt een hotelreservatie in het “Le Berger” hotel te Brussel (België) van 09.02.2020 tot 22.02.2020, een toeristische planning en een terugkeerticket dd. 25.02.2020 voor. Betrokkene kent de inhoud van deze planning niet, kent geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België en kan geen toelichting geven met betrekking tot zijn voorgenomen toeristische activiteiten tijdens zijn verblijf in België. Hij verklaart dat zijn schoonzus woonachtig in Frankrijk hem in België zal komen bezoeken en hem wegwijs zal maken doch is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Verder blijkt na controle door de Federale Politie dat zijn hotelreservatie in het “Le Berger” hotel geannuleerd is. Geconfronteerd met dit gegeven legt betrokkene een andere reservatie voor van het “Euro Capital” hotel te Brussel van 12.02.2020 tot 14.02.2020 doch dit dekt niet zijn volledige voorgenomen verblijfsduur.

Uit de gegevens van "VisaNet" blijkt dat betrokkene bij zijn visumaanvraag een heenticket dd. 09.02.2020, een terugkeerticket dd. 22.02.2020 en de hotelreservatie in het "Le Berger" hotel van 09.02.2020 tot 22.02.2020 heeft voorgelegd.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet met het oog op zijn terugdriving. Gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden terugdrijvingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder "middel" wordt begrepen "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "[d]e kamervoorzitter of de rechter in

vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 14, 21, 24 en 34 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode), van artikel 5 van de Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore), van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij stelt nog dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Inzake het doel van het voorgenomen verblijf, benadrukt verzoeker dat hij in het bezit was van een visum dat hem na een grondig onderzoek inzake de binnenkomstvoorwaarden door de Belgische ambassade in Kinshasa werd toegekend. Hij stelt bij zijn visumaanvraag reeds de nodige toelichtingen en bewijzen in verband met het doel van de reis te hebben gegeven, alsook in verband met zijn toereikende bestaansmiddelen en zijn intentie om tijdig terug te keren naar het land van herkomst. Hij stelt bij zijn aankomst in België ook in het bezit te zijn geweest van voldoende cash geld en een kredietkaart. Verzoeker zet uiteen dat hij een visum verkreeg geldig van 8 februari 2020 tot 9 maart 2020 en dat een dergelijk visum niet ‘zomaar’ en aan iedereen wordt afgegeven. Verzoeker citeert de artikelen 21 en 24 van de Visumcode. Inzake zijn accommodatie en zijn bestaansmiddelen in België, betoogt verzoeker dat hij een hotelreservatie, een geldsom van 3000 euro en een kredietkaart bij zich had. Hij stelt hiermee aan te tonen de kosten van verblijf in België te kunnen dragen.

In het licht van hetgeen voorafgaat, stelt verzoeker dat de motivering niet adequaat is. Hij is van mening dat verweerder niet aantoont waarom de voorwaarden voor de afgifte van het visum niet langer zijn vervuld. De gegeven motivering is volgens hem vreemd aan de geldende wetgeving en stereotiep, onduidelijk en ontoereikend. Het doel van de reis is volgens hem duidelijk. Nog betoogt hij dat het niet duidelijk is op welke bepaling van de Visumcode de bestreden beslissing is gesteund. Hij wijst verder op het bepaalde in artikel 34/4 van de Visumcode dat het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, niet automatisch leidt tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum. Volgens verzoeker zijn de bestreden beslissingen genomen met machtsmisbruik en -overschrijding en is er sprake van een incorrecte toepassing van de artikelen 32, § 1, a), ii) en 34 van de Visumcode. Hij stelt nog dat geen motivering met verwijzing naar artikel 32, § 1, b) van de Visumcode is opgenomen. Verzoeker benadrukt dat hij weldegelijk het doel van zijn verblijf en de verblijfsomstandigheden afdoende heeft bewezen, reden waarom hem een visum werd afgeleverd. Uit de motivering van de beslissing blijkt volgens verzoeker slechte wil van verweerder.

2.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt op het eerste zicht genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De beslissing tot terughrijving is genomen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoeker bij zijn aankomst in België niet in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Verzoekers visum wordt verder ingetrokken met toepassing van artikel 34.2 van de Visumcode en omdat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. De feitelijke overwegingen die verweerder tot deze beoordeling hebben gebracht, kunnen verder op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door

verzoeker aan de grenscontrole voorgelegde stukken en de door hem afgelegde verklaringen, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat een louter stereotiepe motivering voorligt. Evenmin blijkt dat deze motivering onduidelijk zou zijn. De motivering komt pertinent en draagkrachtig voor in het licht van de voormelde wettelijke bepalingen en stelt verzoeker in staat te begrijpen waarom volgens het bestuur niet langer aan de afgiftevoorwaarden van het visum is voldaan. Verzoeker overtuigt niet waar hij het tegendeel voorhoudt. Op het eerste zicht is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht. De Raad ziet ook niet in waarom enige motivering zich opdrong met verwijzing naar artikel 32, § 1, b) van de Visumcode, waar het in de voorliggende zaak niet gaat om de weigering van afgifte van een visum maar wel om de intrekking van een visum.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.2.3. Waar verzoeker stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en hij de motieven op inhoudelijk vlak betwist, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de rechtsnormen zoals deze in het voorliggende geval toepassing vinden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De Raad herinnert aan artikel 6 van de huidige Schengengrenscore, zoals deze is te vinden in verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen, waarbij de door verzoeker aangehaalde verordening nr. 562/2006 werd ingetrokken. Deze bepaling, die overeenstemt met artikel 5 van de eerdere verordening nr. 562/2006, handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

[...]

3. *Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.*

[...]. (eigen onderlijning)

Bijlage 1 bij de Schengengrenscore bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan. Voor toeristische of privéreizen is dit, wat de reisroute of -planning betreft, een bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken.

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

[...]. (eigen onderlijning)

Artikel 34.2 van de Visumcode luidt daarnaast als volgt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Artikel 34.4 van de Visumcode luidt als volgt:

“Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.”

Artikel 14 van de Visumcode waarnaar verzoeker eveneens verwijst bepaalt:

“Bewijsstukken

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

[...]

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

[...]”

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt ten slotte als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de met grenscontrole belaste diensten niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. De Raad wijst erop dat het feit dat men een visum kan verkrijgen, niet inhoudt dat men bij binnenkomst het visum niet meer zou kunnen intrekken. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het tweede lid dat een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden wordt voldaan. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken, zoals voorzien in artikel 14 van de Visumcode, zou hebben voorgelegd. Uit artikel 6, eerste lid, a) juncto c) van de Schengengrenscore blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven.

Op het ogenblik van de effectieve binnenkomst op het Schengengrondgebied kan worden nagegaan of het voorgehouden toeristisch doel en de verblijfsomstandigheden door verzoeker aannemelijk kunnen worden gemaakt. Verweerder stelde vast dat dit niet het geval was. Hij steunde zich hierbij op de volgende vaststellingen:

- Waar verzoeker verklaarde voor toerisme naar België te komen en hiervoor een toeristisch programma voorlegde, bleek hij de inhoud van dit programma niet te kennen, bleek hij geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België te kennen en kon hij verder geen toelichting geven over zijn voorgenomen toeristische activiteiten in België. In zoverre hij nog aangaf dat zijn schoonzus die in Parijs woont hem tijdens zijn verblijf zou komen bezoeken en hem wegwijs zou maken, werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een uitnodiging van deze persoon. Hij bleek ook geen exacte identiteits- en adresgegevens van dit familielid te kunnen voorleggen.

- De door verzoeker voorgelegde hotelreservatie van 9 februari 2020 tot 22 februari 2020 blijkt na controle verder te zijn geannuleerd. Hiermee geconfronteerd toonde verzoeker op zijn telefoon een andere reservatie van 12 februari 2020 tot 14 februari 2020, maar deze dekt zijn volledige verblijf niet.

Verzoeker volhardt dat zijn toeristisch reisdoel voldoende duidelijk zou zijn, maar geeft niet aan de motieven hieromtrent te betwisten dat hij – ondervraagd over zijn reisprogramma en voorgenomen activiteiten – bleek dit reisprogramma niet te kennen, hij geen bezienswaardigheden in België kende en hij ook geen toelichting kon geven over zijn geplande toeristische activiteiten tijdens zijn verblijf in België. Hij betwist verder ook niet dat hij geen uitnodiging heeft van de schoonzus uit Frankrijk die hem dan zou komen bezoeken en rondleiden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het in deze omstandigheden kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat het toeristisch reismotief niet concreet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker betwist verder ook niet dat de door hem voorgelegde hotelreservatie na controle bleek te zijn geannuleerd. Hij blijft volledig in gebreke in dit verband enige concrete verduidelijking of aannemelijke uitleg te geven waarom dit dan het geval was. Het gegeven dat verzoeker, zoals hij thans zelf stelt in zijn feitenrelaas, na door de grenscontroleambtenaar te zijn geconfronteerd met deze annulering aan zijn schoonzus heeft gevraagd om een nieuwe hotelreservatie te maken, met name de vervolgens door hem op zijn telefoon getoonde reservatie voor twee nachten die geenszins zijn gehele voorgenomen verblijf in België dekt, of nog dat hij voorhoudt voldoende geldelijke middelen bij zich te hebben om de kosten van zijn verblijf te dekken, is niet van aard het motief onderuit te halen dat verzoeker zijn verblijfsomstandigheden bij de grenscontrole niet afdoende aannemelijk heeft kunnen maken.

Verzoeker laat na concreet in te gaan op de gedane vaststellingen en toont niet aan dat verweerder enig concreet element ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijke onredelijke wijze of met miskennis van de wet tot zijn beslissingen is gekomen. Verzoeker, die zich beperkt tot een algemeen betoog, weerlegt de motieven van de bestreden beslissingen niet.

Verzoeker wordt ook niet zozeer verweten dat hij geen documenten bij zich heeft met betrekking tot zijn reisdoel, maar wel dat hij niet kan overtuigen dat het door hem voorgelegde reisprogramma overeenstemt met zijn werkelijke reisplannen en hij zijn reisdoel niet kan concretiseren en dat de door verzoeker voorgelegde hotelreservatie bleek te zijn geannuleerd en verzoeker voor het geheel van het voorgenomen verblijf de verblijfsomstandigheden niet voldoende kan aantonen. Verzoeker kan dan ook op het eerste zicht niet dienstig de schending van artikel 34.4 van de Visumcode opwerpen. Er blijkt op het eerste zicht niet dat op automatische wijze werd beslist tot de intrekking van het visum.

Het gegeven dat verzoeker voldoende geldelijke middelen heeft voor het voorgenomen verblijf wordt door verweerder niet betwist. Hiermee toont verzoeker evenwel nog niet aan wat het doel en de omstandigheden zijn van zijn voorgenomen verblijf. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, hij geen 3.000 euro cash bij zich had, maar slechts 380 euro.

De Raad ziet ten slotte ook niet in hoe er sprake zou kunnen zijn van een incorrecte toepassing van artikel 32, § 1, a), ii) van de Visumcode, waar in de bestreden beslissingen geen toepassing van deze bepaling wordt gemaakt. Deze bepaling handelt over de weigering om een visum af te geven, situatie die zich thans niet voordoet.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 14, 21, 24 en 34 van de Visumcode of nog van huidig artikel 6 van de Schengengrenscode wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt machtsmisbruik of – overschrijding.

2.3.2.4. Het middel is niet ernstig.

2.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. CORNELIS